

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 321.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀσβείας ἢ δεισιδαιμονίας μέση τυ-
χάνουσα ἐκείτην Ἐπιμηρῆται.

Τῷ αὐτῷ. Τηα.

Ἐπειδὴ ὅπως καὶ αἱ ἐρεταὶ μεσότη-
τες εἰσιν, ἠθέλησας μαθεῖν. ἴσθι ὅτι ἡ
μετὰ φρόνησις, μετὰ ἀφελείας ἢ κεκούρ-
γιας ἐστίν. ἡ δὲ ἐλευθερότης, ἀσω-
τίας καὶ φειδωλίας. ἡ δὲ μεγαλοψυ-
χία, ἀλαζονείας καὶ ταπεινότητος. ἡ
δὲ ἀνδρεία, θρασύτητος καὶ δειλίας.
καὶ οὐδὲ πᾶς μετὰ ἀκρότητος φεύγειν,
πᾶς δὲ μεσότητος διακείν.

Μαρτινιανῷ πρεσβυτέρῳ. Τηβ.

Μὴ ζητεῖς πλεῖστον, ὃ βέλπεις, τὸν
τῆς ὑπερφανείας πατέρα. τῆς ὑπερ-
βίας γεννήτορα, τὸν τῆς ἰδίων χο-
ρηγόν, τῆς πάσης κακίας δημιουργόν, τῆς
πᾶσης πρὸς θεὸν φιλίας σπουδαῖον τῆ
ἀνθρώπων. ἀλλ' ἀρετικῶς, πλεῖστον πάντων
τῆς κακῶν ἀπαλλάτθῃσαι. εἰ δὲ ἰδρω-
τας ἔχει καὶ πότις, μὴ διὰ τὸ το-
αὐτῷ σποφύρις, ἀλλὰ διὰ τὸ το-
μάλιστα περιπύσαι, λογίζομενος ὅτι
ἢ ὅτι τῶν ἄλλων παραγμάτων τὸ μετὰ
πότιν καὶ ἰδρωτῶν κίθηεν, καὶ μικρὸν
τυχεῖν, πρῶτον τὸν ὅτι. τὸ δ' αὐτο-
μάτως παρεσθῆναι, εὐκαταφρόνητον,
καὶ ὑπερῆχη μέγα.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. Τηγ.

Ἐπειδὴ αἱ παλαιότες ἔχουσιν ἰδρῶν,
τῆς ὅσης μαρίας, τῆς πρὸς τὴν κακίαν
κρείττονος διορθώσεως εὐρεθείσης, εἰς εὐ-
χάρας πάλιν προπέμμεθα. εἴη τοίνυν σε
αὐτοφρονησῆσαι μετὰ τῆς μαρίας, εἰς τοῦ
δὲ σάφρονα ἦκειν.

Στατηρίῳ μονάζοντι. Τηδ.

Οἱ ἀρετῆς ἐρωῖτες, καὶ σοφίας ἐαλω-
κότες, ἀκέραιοι τῶν ἐπιθυμιῶν ὄντες,

pietate hoc valere perspicias. Pietas enim
impietatem & superstitionem interiecta
utramque abdicat.

Eidem. 321.

Quoniam, qua ratione virtutes medio-
critates sunt, ex me quaesisti, illud scito,
quod prudentia inter simplicitatem &
malitiam consistat: liberalitas item in-
ter luxum & tenacitatem: eodemque mo-
do animi magnitudo inter vanitatem &
humilitatem: ac denique fortitudo inter
temeritatem & ignaviam. Quamobrem
nobis faciendum est, ut extrema fugia-
mus, ac media confectemur.

Martiniانو Presbytero. 322.

Ne diuitias expetas, vir optime, quæ fu-
perbiam & arrogantiam pariunt, volupta-
tes subministrant, vitij omnis architectæ
sunt, atque homini amicitiam ad Deum
eripiunt: verum virtutem, quæ ab omni-
bus malis nos vindicat. Quod si labores
ac sudores habet, ne propterea ipsam fu-
gias: quin potius hoc ipso nomine præfer-
tim eam complectere, illud cum animo
tuo reputans, quod in cæteris etiam rebus
id quod cum laboribus ac sudoribus partū
est, quamuis aliis qui exiguum sit, iucun-
dus & suavis existit: quod autem casu ac
sponte contingit, etiamsi magnum sit, in
contemptum tamen facile venit.

Zosimo Presbytero. 323.

Quandoquidem cohortationes atque
consilia multam vim habuerunt, quod
scilicet furiosum illud improbitatis stu-
dium, quo flagras, omni correctione for-
tius inuentum sit, ad vota rursus me con-
uerto. Faxit igitur Deus, ut ab hoc furore
abscedas, ac prudentem mentem induas.

Strategio monacho. 324.

Qui virtutem amant, ac sapietia studio
tenentur, inexplebili quadam cupiditate

xy